

nâhha oli. Kallamehhed otsisid ka teised sur-nokehhad ja ka sedda rahha üles ja viisid kõik ühhe läbhema kirrikoõppetaja jure, Soomemaale, kes neid ausaste ja ühhe haleda haua kõnnepiddamisega mahhamattis ja kirrikoõggodusega nende eest palwed teggi. Surem jaggo fest rahhost, sai kõik waestele ãrrajagatud ja wâhhema jaoga ostis õppetaja sedda kiirwisaart nende ðnnetumate mâlestuseks, kallapüdjatele ãrra priiiks.

Muud püab iggaüks, kes agga tahhab, seal saare peal ilma mingisuguse maksuta, kallio.

Kül ðnnetus meil teadmata,
Ja tulleb ilma oot'mata;
Kas olled maa ehl merre peal,
On ükskõik, kuidas juhtub seal.
Sepârrast olle walmis sa,
Kui tulleb surm sind kutsuma,
Et wôid siis julgest lahkuda
Ja taewa rðmu lota ka.

Sutto játtu d.

„Mõtle ommeti, Hans, kui targad mõnned peawad ollema,” ütles Peter omma naabrite;
— „nemmad teawad pâewa ja kuu-warjutamist jubba kaugel ette ãrra ùttelda!” —
„Oh, mis tarkus se siis on?” västas Hans;
— „nemmad loewad sedda jo Kalendrist.”

Üks koolmeister ütles omma koolipoisi västo: „Rule Mart, kui so issa siggu tapab, siis árgo unnuštogo ta mitte ka mind ãrra!”

Ühhes moeas juhtus kord, et emmal ja tütre korraga noort suggu juhtus ollema, kus selle eßimese ruttuga mõlemad wââksud ühte kâtki said wiissatud; fest kegi ei teadnud ùttelda, kumb onnu ja kumbas de-poeg piddi ollema.
